

[Kai Moltke.]

stemmelsesret. I alle tilfælde vil jeg have lov til at distancere mig fra, at jeg skulle være en del af den enhed, som var passiv og holdt sig tilbage, hvor det drejede sig om forbundsføllens handlinger, og som nu rykker i marken med nye argumenter.

Så kan jeg ikke lade være med i samme forbindelse, hvis folketinget objektivt skal tage stilling til udenrigspolitiske problemer, at fremhæve, at tingets medlemmer og landets befolkning må have fuld ret til konkret viden om, hvad der foregår på udenrigspolitikens område, for aviserne er jo ikke altid en tilstrækkelig vejviser. Jeg sigter her til det spørgsmål, jeg å propos Thuleaffæren efter folketingets hjemsendelse stillede til ministeren for nedrustningsanliggender, hvor jeg fik at vide, at det udenrigspolitiske nævn var det organ, hvor sådanne spørgsmål blev forelagt; det var begrænset dertil, fordi dér var fuldmagten.

Nu lever vi gud ske lov og tak i en verden, hvor man også må notere fremskridt. Jeg hørte efter den tid — jeg husker ikke, om det var i radioen eller fjernsynet — udenrigsministeren erklære, at han mente, at de straffebestemmelser, der var for at gøre befolkningen bekendt med, hvad der foregik i udenrigspolitisk nævn, måtte man se at få ændret en smule; der måtte være større mulighed for at få kendskab til de problemer, som blev forelagt i udenrigspolitisk nævn. Jeg er da virkelig meget glad for, at udenrigsministeren mener, at, lad os sige, den del af jern- eller fløjlstæppet, som har omgivet det udenrigspolitiske nævn, kunne hæves, så man fik blot en flig af supplerende kendsgerninger at se her.

Jeg noterede med endnu større glæde, at den socialdemokratiske ordfører, hr. J. O. Krag, her i dag rejste nøjagtig samme problem om større åbenhed om de udenrigspolitiske problemer og om større åbenhed omkring det udenrigspolitiske nævn. For hvilket fundamentalt spørgsmål ligger der i virkeligheden bagved? Har folketingets medlemmer ret til at være forsvarligt informeret om konkrete begivenheder? Har de en ligestilling med hensyn til viden, når de får pålagt ansvaret ved at tage stilling til Danmarks udenrigspolitik? Derfor vil jeg gerne her prøve at fremkalde noget af en reaktion i retning af, hvilke veje man kunne

tænke sig til en bredere information og en bedre kontakt mellem folketinget og udenrigspolitisk nævn. Jeg forstår fuldt ud både den socialdemokratiske og SF's ordførers protest og krav om, at man ikke uden videre i et udvalg skal give sig til at bevilge 125 mill. kr., det problem kommer vi ikke op at skændes om, men måske kunne hemmelighedskræmmeri og alt for lukkede døre føre til fejlurderinger og fejlafgørelser, som kan komme til at koste betydelig mere end de 125 mill. kr.

Dernæst nogle indenrigspolitiske spørgsmål. Regeringen er glad over visse opnåede resultater, og man peger specielt på rentesænkningen. Jeg skal da ikke forbigå, at sænkning af renten er noget yderst vigtigt, men der er et spørgsmål, jeg godt kunne lide at drage frem her, ikke mindst når man siger, at det billiggør boligbyggeriet: hvad er det økonomiske fundament for denne rentenedsættelse? Og dér kan jeg da ikke lade være med at komme med en henvisning til Nationalbankens meddelelse, som blev omtalt i radioavisen i går, og hvorefter rentenedsættelsen for obligationerne i september måned kostede næsten 1/2 milliard kr. — det var Nationalbankens køb. Hvis økonomi- eller finansministeren ville betro mig, hvor mange gange 1/2 milliard Nationalbanken skal købe for at holde obligationskurserne oppe og for en periode holde renten nede, tror jeg, det ville være af ganske overordentlig stor værdi, i særdeleshed når man tager i betragtning, at rentenedsættelse gennem støtteopkøb i Nationalbanken tidligere var dækket af et væsentligt kasseoverskud, skønt det til sidst var faldende, medens vi her står med et kasseunderskud. Alligevel udpumper man penge ad denne vej, gennem obligationskøb, som det vil være rart at få en særlig redegørelse for, i økonomien. Jeg gad vide, om noget sådant kan finde sted, når der ikke findes dækkende statsgaranti, om man virkelig kan garantere, at rentenedsættelse og billiggørelse af boligbyggeri er et holdbart fænomen efter de kendsgerninger, som er fremlagt her.

I samme forbindelse må jeg igen give en kompliment til den socialdemokratiske ordfører. Det er rigtigt, at noget af det, tiden og den manglende beskæftigelse trænger til, er en forhøjelse af kvotaen for det sociale